

Sagy-Körös, Jun. 25. 1856.

KS13/1125.

Köszüi idő' az, édes barátom, mely közelebbi valatkozó óra
elfolyt s én mindig kecsültem irni, de mindig a kecsület,
nél maradtam. Most a „kis kiro“ annyira korbácsol, hogy
tovább nincs mód ellentállarom ársiai involenciámmal.

Az első, mit írhatok, oxomoni: a geesti kis pösta-
ki egy időben teged is érlelt - nincs többé. Ma kapok
levelet volé neveletjétől. Ők a ketet Afrikában is virá,
úparva Alsó parijain töltötték, majus végén értek,
tek haka. János elején még Pesten voltak, akkor én is
felrándultam, hogy láthassam - ornan János mentek
a fiú ágyba esett és 21-én meghalt. 18 éves volt
még - sajnádom igen sajnádom: ha nem egy jeles író,
költő, de mindenesetre iródom kedvelő főur vevett el
benne.

Tehát végre csakugyan az új karban laksok! Legyen
te köjaleidban csendeség, békeség, öröm és boldogság!
Elhívelem pedig, hogy az a hák igen alkamas lenne elfogadá'
sunkra: de, édes barátom, bekeletünk komolyan. Azt csak
nem gondolod, hogy én serio kettem ama kifogás, hogy
mit mondana a világ ha nyakatokra mennénk. I te ko,
molyan vörö e. prófás argumentum ellen. Hat bannain én,
S. J. ne' atxony ha a nyelvet vltene is ki! Mit tartok,
tek az enram, ki vele soha az életben nem érintkez,
tem? Vagy bannain én, akármis mondana Péter vagy
Pál? De nem az van exaltett, édes Miskám, csak
nem akartam a dolgról komolyan bevezetni. Te ma,
gad is elismerheted, hogy, bár együtt lennünk hatálig
jól esnek, - latogatásnak az a két hónap elég volt,
s inprocreis lenne, ismetelni, ^{legafab} míg ki is virá nem
adjatok. Káthatan már 4 év óta nem voltunk, s hogy
most sem megyünk, annak is dyanforma oka van.
A vörös unxolás, ~~mai~~ reixeseiről, áldott jó lelkesekve
mutat: a mi reixünkörül, illik virá nem élnünk ba,
rásvágrókkal. Aként hat csak itt ha maradtunk -
legfelebb rövid kirándulás: teixünk Pestre, vagy va,
lahova.

A dolgom, szerelmes papom, így áll: nyugodjál meg benne, s azért ne vádoldj bennünket hiúsággal. Ki lehet róla, hogy a múlt évi kirándulás örömeit — részben — megraravarta a csendes körülhatárolás? De hiát azért mutatunk mi, — örülnünk mi eleget. Most is, ha jó órát akarunk szerelni magunknak, csak a Kanvái kirándulást hozzuk elő, velesek mutatunk, s emlékezetből hamar elrűnk az, a mi tán keserű volt — az édes megmarad s ez áldás az emberi nem³ számára. Cholera seb. eskünkbe se jut: de a kedves vírszemlekerés gyakran fűtkezeti sivatag jelenés³ ket.

Kedves jó komáromi menyedéseit szívünkkel saj-
náljuk: adják az ég, hogy hártsájon a hajnáiskövi irk.
Aranyné is fájtsalja lábát — kívánság ha sokat talpal: a
mit nem igen kerülhet el. Az én bajom alább tagyott,
de nem mult el, nem is fog talán soha. Örömeit el,
hinnén, hogy csak aranyét: de e nyavalyának okot
jelenségeit nem tapasztalom: ellenben sok jel utasul,
tal, hogy ideget elgyöngyölése a baj. Minden, külső fe-
kített vagy folytonos munka (sokszor a munka olvasás is)
elcsúszott — néha, izgató néha szerfelett lehangoztatta
porba hoz: Ejfel, az elcsúsztatás perkeiben, egy egy fáj-
dalmas nyitallás keserű alreihen, mely alulról fölfelé tart,
riakot föl — egy percre kibbátok, kívülől, artán vége.
Orvosom, nem mondja, mi bajom, tudja-e? nem tudom.

A napokban Kerkusétre hívtak tanárnak, mégpe-
dig directornak egyenesen, 900 ft fizetéssel. De nem volt
niére elfogadom. Az ottani főgymnasium még a "külső",
és Kínjai körs vajudik, lesz-e? nem lesz-e? az is
kérdés. Aztán meg a mostani viszonyok közt inkább
szeretnék közlegény lenni mint — káplár: az a directus,
Directoratag nem gymnasiumnak való. Ha már e kenyé-
res kell ennem: Körösön ép oly jó, ha nem jobb, mint
akárhol. Itt legalább egy vatióval közelebb vagyunk
egymáshoz.

Szilágyi J. éppen most bukkan be hozzám is
hajt a nőlebe — nem a magába perke, — hol valami
livornyát akar adni; pedig csúszar kitég itó van

a forróság után. De én már csak bevegtem leveleimet,
és pedig elkergettem — mert úgy szoktam vele bántani,
mint te, a J. mulasságán. Menovics Erdélyből vár
meghívást a m. városi helyi gymnasiumba — (ha ex
ist elmegy, nem jokat ér a collegium). Csak én vettem
itt Nagy Kőrösi — örökösös!

Kaptad-e külvemőnyemet? a versek valhas
és a kézirata, mit rám birtal — akert mondom
meg, hogy ha netalán nem vettek volna, tudhasd.
Jornalkya felé utasítottam. Szok az emberek
ugyan csak sekérájjal filják a szombitát s két ökökkel
ütik a nagy dobot. Ha nem ismerel, azt monthatnád
hogy eximboráskodom velők, s így elhitted nekem, hogy
Gregus egyetér lábam életemben, akkor se kerültem vele.
Csak ökök bajnokaira emlékszem. Itt ex mind jó!
s miert melloőnek más, vagy miert garolnak keretk,
túl olyanokon, kik méltánylat érdemlenének! Ha,
hincay mokta vola mondani, hogy a semjénfüst is
fojtós: te értesz engem. Kerecsre, hogy ismerem azt,
mi az enyém, s szikrába ragyog a felől, hogy a világ
mintha dicsérete sem képes veresimmet egy hajnalorgi,
val több belkeset adni, mint nem levezni a kritika más,
kéből) mennyi a sokban valósággal kézik. Kisértet egy,
ben s másban .... ennyi az egész.

Stokholmen te kerkere bírod a kapomást: Laccira
és Julisára, hogy a hamrai elperitvöl sürges,
sék! Lacci a szombók érdeke nélkül is vágyik,
Julisa pedig, no! — Irzam-e már hogy ^{szülő} ~~debn~~ mily
korroúkas araszt a Kőrösi műkedvelők sánpa,
Dán? Dehogy irzam! pedig vatami az! Kisfaludy
„Csálódásait” arták elő — nagyok, nem gyerme,
kek — reates Rimpardon, telepui díj mellett, jólekom
exitra. Julisa a veí kirakonye Lucrát oxent,
lyesike s csakm bukócsolt a korroútkban.
Pedig bírmny — Daccára a kívülbelöl sarkas, bíj,
ny, nagan topánnak — kisingy volt ő! Hanem
jól jártok, — úgy sikoltot mint az ápis kigy.

Nem hiába mondta ez 8 éves korában: anyám, én
kínéinkö tette. De most látok ám a műveimben,
vedélyem, pár hét óta ingetek kell varrnia nekem,
s ez úgy hízem sokkal nehezebb foglalkozás, mint
a mávik.

A laskaleves rajzát nagyon jól eltalálta - nem
hiába hogy a neműre a rakatlgyaláro' életnek rá se
prokál nézni. Tarkonyán itt is lehetne csinálni, ha
volna miből.

Julesa csókotja keredet a virágregékert, Laci
dunrog, hogy neki mégis ak a csombókot se küldöd
el.

Példányaidról az én verseimre, miután úszóirás
ba art jöggörred a levél elejére, hogy a pénzre feltűnőket
hekenaszerak, nem gondoltam, hogy rúkség rendet,
kernem: de hát megkaptad-e?

Sok fád levelet írhattam már neked, de
ilyet, mint ez, art hízem egyes se, azért nem
is erőköstöm, hogy ezt a kis kéragoz kiöölösem,
hanem, étes barátsom, vedd legxívesbbbbb
ötletésünket, és add át kedvesidnek hamatnal.

hívet
Aranybáns

